ლექსი ორმოცის დაფარული ისტორია — ნომერი ოცდარვა

ეზეკიელი — თავი მეცხრე

Jeff Pippenger
2026-08-22

ღვთაებრივი შთაგონების თანახმად, როდესაც საქმე შთაგონებას ეხება, „ყოველ ფაქტს თავისი მნიშვნელობა აქვს“ და „ყოველ პრინციპს თავისი მნიშვნელობა აქვს“.

> „ბიბლია შეიცავს ყველა იმ პრინციპს, რომელთა გაგებაც ადამიანებს სჭირდებათ, რათა მზად იყვნენ ან ამ ცხოვრებისათვის, ან მომავალი ცხოვრებისათვის. და ეს პრინციპები ყველასათვის გასაგებია. ვერავინ, ვისაც აქვს სული მისი მოძღვრების დაფასებისა, ვერ წაიკითხავს ბიბლიიდან თუნდაც ერთ მონაკვეთს ისე, რომ მისგან რაიმე შემწე აზრი არ მიიღოს. მაგრამ ბიბლიის ყველაზე ძვირფასი მოძღვრება ვერ მიიღება შემთხვევითი ან ერთმანეთთან დაუკავშირებელი შესწავლით. მისი ჭეშმარიტების დიდი სისტემა ისე არ არის წარმოდგენილი, რომ იგი ნაჩქარევმა ან დაუდევარმა მკითხველმა შეიცნოს. მისი მრავალი საუნჯე ზედაპირს ღრმად ქვემოთ ძევს და მათი მოპოვება შესაძლებელია მხოლოდ გულმოდგინე კვლევითა და განუწყვეტელი ძალისხმევით. ჭეშმარიტებანი, რომლებიც ამ დიდ მთლიანობას შეადგენს, უნდა გამოიძებნოს და შეიკრიბოს, „აქ ცოტა და იქ ცოტა.“ ესაია 28:10.
>
> „როდესაც ამგვარად გამოიკვლევიან და ერთად შეიკრიბებიან, აღმოჩნდება, რომ ისინი სრულყოფილად არიან ერთმანეთთან შეგუებულნი. თითოეული სახარება სხვების შემავსებელია, ყოველი წინასწარმეტყველება — მეორის განმარტება, ყოველი ჭეშმარიტება — რომელიმე სხვა ჭეშმარიტების განვითარება. იუდეველთა განგებულების ტიპები სახარებით ნათელყოფილია. ღვთის სიტყვის ყოველ პრინციპს თავისი ადგილი აქვს, ყოველ ფაქტს — თავისი მნიშვნელობა. ხოლო სრული ნაგებობა, ჩანაფიქრითაც და აღსრულებითაც, მოწმობს თავის ავტორზე. ამგვარი ნაგებობა ვერავითარმა გონებამ, გარდა უსასრულოს გონებისა, ვერ ჩაიფიქრა და ვერ შექმნა.“ განათლება, 123.

ფაქტია, რომ ებრაული გამოთქმა „ereb boqer“ ბიბლიაში რვაჯერ გვხვდება. იგი ყოველთვის ითარგმნება როგორც „საღამო და დილა“, გარდა დანიელის 8:14-ისა, სადაც გადმოცემულია როგორც „დღეები“. შთაგონების თანახმად, მეთოთხმეტე მუხლი არის „ადვენტისტური რწმენის საფუძველი და ცენტრალური სვეტი“.

> „წერილში არსებული ის ადგილი, რომელიც ყველა სხვა მუხლზე მეტად იყო როგორც ადვენტური რწმენის საფუძველი, ისე მისი ცენტრალური საყრდენი სვეტი, იყო განცხადება: „ორ ათას სამას საღამომდე და დილამდე; და მაშინ საწმინდარი განიწმინდება.“ [დანიელი 8:14.]“ დიდი ბრძოლა, 409.

ამრიგად, ფაქტი ის არის, რომ ამ მუხლში მოხსენიებული „დღეები“ მეშვიდეჯერ გამოყენებული ებრაული გამოთქმის მერვე შემთხვევაა. და ღმერთის მიერ მეფე

იაკობის ვერსიის მთარგმნელთა წინასწარმეტყველური ხელმძღვანელობის ბიბლიურმა ფენომენმა განზრახ დააკავშირა იმ მუხლში არსებული ბიბლიური გამოცანა — მერვესი, რომელიც შვიდთაგანია — იმ მუხლთან, რომელიც წარმოადგენს მერვე თავში მოცემული ორი ხილვიდან ერთ-ერთს. მერვე თავში „ხილვად“ ნათარგმნი ერთი სიტყვაა ებრაული „chazon“, ხოლო მეორე — „mareh“. „Mareh“ ნიშნავს გამოჩენას, ხოლო „mareh“ ხილვა არის ქრისტეს გამოჩენის ხილვა ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში. დანიელის 8:14-ის „mareh“ ხილვა მიუთითებს, რომ ქრისტე უნდა გამოჩენილიყო და მოულოდნელად მისულიყო თავის ტაძარში 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ყოველივე ეს ჭეშმარიტება ფაქტია, და მათ თავისი მნიშვნელობა აქვს იმ მუხლის მიმართ, რომელიც არის ცენტრალური სვეტი; და ცენტრალური სვეტი არ არის მოძღვრება ან წინასწარმეტყველება, რომელიც აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს — ფაქტი ის არის, რომ ეს მუხლი არის ქრისტე, ცენტრალური სვეტი.

„როცა ამგვარ სასოწარკვეთილ მდგომარეობაში ვიმყოფებოდი, ვნახე სიზმარი, რომელმაც ჩემს გონებაზე ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა. მესიზმრა, რომ ვიხილე ტაძარი, რომლისკენაც მრავალი ადამიანი მიიჩქაროდა. მხოლოდ ისინი, ვინც ამ ტაძარს შეაფარებდა თავს, გადარჩებოდნენ, როცა ჟამი დასრულდებოდა; ხოლო ყველა, ვინც გარეთ დარჩებოდა, სამუდამოდ დაიკარგებოდა. გარეთ მყოფი სიმრავლე, რომელიც თავისი სხვადასხვა გზით დადიოდა, დასცინოდა და აბუჩად იგდებდა მათ, ვინც ტაძარში შედიოდა, და ეუბნებოდა, რომ ხსნის ეს გეგმა მზაკვრული მოტყუება იყო, და რომ, სინამდვილეში, არავითარი საფრთხე არ არსებობდა, რომლისგანაც თავის არიდება იქნებოდა საჭირო. ზოგიერთს ხელიც კი დაადეს, რათა შეეჩერებინათ ისინი კედლების შიგნით შეჩქარებით შესვლისგან.“

„დაცინვის შიშით, უმჯობესად მივიჩნიე, დავლოდებოდი, ვიდრე ხალხის სიმრავლე დაიფანტებოდა, ან ვიდრე ისე შევიდოდი, რომ მათ ვერ შევენიშნე. მაგრამ რაოდენობა კლების ნაცვლად მატულობდა, და, იმის შიშით, რომ გვიან არ მომსვლოდა, სასწრაფოდ დავტოვე ჩემი სახლი და ბრბოს შორის გზა გავიკაფე. ტაძრამდე მისვლის გულმოდგინე მისწრაფებაში ვერც კი შევამჩნიე და არც ყურადღება მიმიქცევია იმ ხალხის სიმრავლისათვის, რომელიც გარს მეხვია.“

„შენობაში შესვლისას დავინახე, რომ ეს ვრცელი ტაძარი ერთ უზარმაზარ სვეტს ეყრდნობოდა, და მასზე მიბმული იყო სრულიად დაკუწული და სისხლმდინარე კრავი. ჩვენ, იქ მყოფთ, თითქოს გვესმოდა, რომ ეს კრავი ჩვენი გულისთვის იყო დაგლეჯილი და დალეწილი. ყველა, ვინც ტაძარში შედიოდა, მის წინ უნდა მისულიყო და ეღიარებინა თავისი ცოდვები. კრავის პირდაპირ იდგა ამაღლებული სავარძლები, რომლებზედაც იჯდა ერთობა, რომელიც მეტად ბედნიერი ჩანდა. ზეცის ნათელი, თითქოს, მათ სახეებს ეფინებოდა, და ისინი ადიდებდნენ ღმერთს და გალობდნენ სიხარულით აღსავსე სამადლობელ საგალობლებს, რომელნიც ანგელოზთა მუსიკას ჰგავდა. ესენი იყვნენ ისინი, რომელნიც კრავის წინაშე მივიდნენ, აღიარეს თავიანთი ცოდვები, მიიღეს მიტევება და ახლა სიხარულით სავსე მოლოდინში იყვნენ რაიმე სასიხარულო მოვლენისა.“

„შენობაში შესვლის შემდეგაც კი შიში დამეუფლა და სირცხვილის განცდა, რომ ამ ხალხის წინაშე უნდა დამემდაბლებინა თავი; მაგრამ თითქოს იძულებული ვიყავი

> წინ წავსულიყავი და ნელა მივიწევდი სვეტის ირგვლივ, რათა კრავის პირისპირ აღმოვჩენილიყავი, როდესაც საყვირის ხმა გაისმა, ტაძარი შეირყა, შეკრებილ წმიდათაგან გამარჯვების შეძახილნი აღიმართა, საზარელმა ბრწყინვალებამ გაანათა შენობა, შემდეგ კი ყოველივე უკიდურესმა სიბნელემ მოიცვა. ბედნიერი ხალხი მთელ ამ ბრწყინვალებასთან ერთად გაქრა, და მე მარტო დავრჩი ღამის მდუმარე საშინელებაში.
>
> „გონების ტანჯვაში გამოვიღვიძე და ძლივს ვარწმუნებდი თავს, რომ ეს მხოლოდ სიზმარი იყო. მეჩვენებოდა, რომ ჩემი ხვედრი უკვე განსაზღვრული იყო; რომ უფლის სული დამტოვებოდა და აღარასოდეს დაბრუნდებოდა.“ Experience and Teachings, 24, 25.

ახლა ჩვენ გამოვიცდებით იმაში, შევალთ თუ არა ტაძარში და შემდეგ ვაღიარებთ თუ არა ჩვენს ცოდვებს და მოვიპოვებთ თუ არა მისი გამართლების კურთხევას. ტაძარში შესვლის ეს უკანასკნელი მოწოდება დაბრკოლებებით არის გარემოცული, რათა აღიკვეთოს ჩვენი თითოეული ადამიანის შესვლა, მაგრამ თუ ახლა შევყოვნდებით, „დავრჩებით მარტო ღამის მდუმარე საშინელებაში.“ მაგრამ ეს არ არის ჩემი ერთადერთი სათქმელი.

მიზანმიმართული ხაზგასმა მიენიჭა ამ უაღრესად მნიშვნელოვან მუხლს სიტყვა „დღეების“ განმასხვავებელი ფორმის ჩართვით, რომელსაც თან ახლავს წინასწარმეტყველური ენიგმა, რომ რვა შვიდისგან არის, რაც ერთ-ერთ ბორბალს წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამში. დაბეჭდვის პერიოდში ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს პროტესტანტული რქაც და რესპუბლიკური რქაც ორივე აღასრულებენ ენიგმას, რომ მერვე შვიდისგან არის. 1989 წელს, აღსასრულის დროიდან მოყოლებული, იმ რვა პრეზიდენტიდან ტრამპი გახდა მეექვსე სამეფოს მეექვსე მეფე, ხოლო მას შემდეგ, რაც მან თავისი მეორე ვადა მოიგო, იგი გახდა მერვე, რომელიც შვიდისგან არის. შეერთებული შტატების მოქმედებით, როდესაც მან 313 წელს მილანის ედიქტი გაიმეორა, ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა გახდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიური მოძრაობა. დაბეჭდვის დრო სრულდება საკვირაო კანონთან, სადაც პაპობის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, და ამგვარად იგი აღასრულებს გამოცხადების მეჩვიდმეტეს ენიგმას, როგორც მერვე, რომელიც შვიდისგან არის. ერთი ფაქტი, წარმოდგენილი ერთ ებრაულ ფრაზაში, როგორც ერთი ინგლისური სიტყვა, მოაქვს მუხლი, რომელიც სამსჯავროს გახსნას განსაზღვრავს, იმ მუხლამდე, რომელიც სამსჯავროს დახურვას განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამში.

ყოველ ფაქტს თავისი ადგილი აქვს, და არსებობს მხოლოდ ერთი გამოთქმა, სადაც ახალ აღთქმაში ერთი „რიცხვის“ მეორე „რიცხვზე“ ნამრავლის სახის რიცხვითი კონსტრუქცია გვხვდება, ხოლო ძველ აღთქმაში — მხოლოდ ორი. „რიცხვითი კონსტრუქციის“ ალფა დაბადების წიგნშია.

> თუ კაენი შვიდგზის იძიოს, ლამექი ჭეშმარიტად სამოცდაათდაშვიდგზის. დაბადება 4:24.

ომეგას „რიცხვითი კონსტრუქცია“ მათესთან არის.

> მაშინ პეტრე მივიდა მასთან და უთხრა: უფალო, რამდენჯერ თუ შესცოდავს ჩემი ძმა ჩემს წინააღმდეგ და მე მივუტევო მას? შვიდჯერამდე? იესო ეუბნება მას: მე არ გეუბნები შენ, შვიდჯერამდე-მეთქი, არამედ — სამოცდაათჯერ შვიდამდე. მათე 18:21, 22.

ეს მონაკვეთები ბიბლიაში წარმოადგენს პირველ და უკანასკნელ შემთხვევას, სადაც ერთი რიცხვი სხვა რიცხვზე გასამრავლებლად არის განსაზღვრული. ბევრი რიცხვია, მაგრამ დაბადების ალფა და მათეს ომეგა ერთსა და იმავე რიცხვობრივ წყობას ფლობენ და იყენებენ იმავე ორ რიცხვს — „შვიდსა“ და „სამოცდაათს“.

ალფასა და ომეგას შორის; შუაში, და ერთადერთი სხვა ადგილი, სადაც ეს რიცხვითი კონსტრუქცია გვხვდება, არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავი. იქ ეს ორი რიცხვი არაა „შვიდი“ და „სამოცდაათი“, არამედ „შვიდჯერ შვიდი წელი“.

> და დაითვლი შენთვის შვიდ შაბათეულ წელს, შვიდგზის შვიდ წელს; და შვიდი შაბათეული წლის ჟამი შენთვის იქნება ორმოცდაცხრა წელი. ლევიანნი 25:8.

შუა რიცხვითი კონსტრუქცია კვლავ იყენებს რიცხვს „შვიდს“, და არა რიცხვს „სამოცდაათს“. ადგილი, სადაც იგი მდებარეობს, შეიცავს კურთხევას მორჩილებისთვის და ასევე წყევლას ურჩობისთვის. მონების გათავისუფლებისა და მიწის აღდგენის კურთხევები დაპირისპირებულია შვიდგზის წყევლასთან, რომელიც ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში ოთხჯერ არის მოხსენიებული. კურთხევა მოიცავდა უფლისგან რჩენას იმ წლებში, როცა მიწა ისვენებდა, და ორმაგ კურთხევას იუბილეს წელს; ხოლო ოცდამეექვსე თავის წყევლა ამ ორი თავის აღთქმისეული გაფრთხილების საპასუხო მხარეს წარმოადგენს.

შუა რიცხვითი კონსტრუქცია გვხვდება ლევიანთა 25:8-ში („შვიდჯერ შვიდი წელიწადი“). იგი დაუყოვნებლივ წყვილდება ლევიანთა 26-ის ოთხმაგ „შვიდჯერ“ სასჯელთან. ამგვარად, შუა რიცხვითი კონსტრუქცია წარმოადგენს როგორც კურთხევას, ისე წყევლას და ლევიანთა წიგნში ქმნის გაორმაგებულ მოწმობას. იუბილეს როგორც კურთხევის, ისე წყევლის რიცხვითი კონსტრუქცია მოთავსებულია ლამექის სასჯელსა და იესოს მიერ გამოსაცდელი დროის საზღვრის განსაზღვრებას შორის. ეს სამივე ერთად მიუთითებს გამოსაცდელი დროის ზღვარზე, რომლის დასრულებისას გამოჩნდება ერთი კლასი, რომელიც კურთხეულია, და ერთი კლასი, რომელიც წყეულს ეკუთვნის. ალფა და ომეგა, რომლებიც წარმოადგენენ პირველი და მესამე ანგელოზის უწყებებს, ოთხას ოთხმოცდაათს განსაზღვრავენ, როგორც გამოსაცდელი დროის სიმბოლოს. როდესაც ამას იუბილეს წყევლა ან კურთხევა ერთვის, ეს ფაქტები მნიშვნელოვანს ხდის ეზეკიელის პირველი თავის პირველი მუხლის შესწავლის მოახლოებას, რომელიც ეზეკიელს ათავსებს მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლის ოცდამეათე წელს.

ის იუბილეს ციკლი დასრულდა ძვ. წ. 573 წლის 22 ოქტომბერს და წინასახავდა არა მხოლოდ 1844 წლის 22 ოქტომბერს, არამედ აგრეთვე მალე მოსასვლელ კვირადღის

კანონს. ეზეკიელი იდგა ტაძარში და წარმოადგენდა იმ ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომელნიც რწმენით შევიდნენ უწმიდესში სამსჯავროს დასასრულს, როგორც ეს გააკეთეს ერთგულებმა 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ. თავი პირველი, მუხლი პირველი-ში, თუ გამოგრჩება ის „ფაქტი“, თუ სად იმყოფება ეზეკიელი წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, შენს „ორიენტირს“ დაკარგავ.

ქებარის მდინარესთან მინიჭებული უფლის დიდების ხილვის შემდეგ, ეზეკიელი, დანიელის, ესაიას და იოანეს მსგავსად, მტვერში მდაბლდება. შემდეგ ეს ოთხივე მაგალითი შეიცავს იმ ცხების ელემენტებს, რომლებიც საჭიროა მათთვის, ვისაც ეკლესიისათვის უნდა გადასცეს უწყება, ეკლესიისათვის, რომელიც ვერ ხედავს და ვერ ისმენს.

ეზეკიელის წიგნში არის ექვსი თარიღი, რომლებიც იერუსალიმს ეხება. ჩვენ ადრე უკვე განვიხილეთ პირველი და უკანასკნელი თარიღები, რომლებიც გვხვდება პირველ თავში, პირველ და მეორე მუხლებში, შემდეგ კი — მეორმოცე თავის პირველ მუხლში. მე განვიხილე მეორე თარიღიც, რომელიც მერვე თავის პირველ მუხლში გვხვდება, მაგრამ მხოლოდ მის სიმბოლურ წარმოდგენაში და არა მისი განსაზღვრით იერუსალიმის ალყასთან და განადგურებასთან კავშირში; ხოლო მთელი წიგნი სწორედ ამ ღერძის ირგვლივ ტრიალებს. იერუსალიმი ძვ. წ. 586/585 წლის ბოლოს განადგურდა. და ეზეკიელის 33:21-ში ერთი გაქცეული მოდის იერუსალიმის დაცემის ამბით.

> და იყო ჩვენი ტყვეობის მეთორმეტე წელს, მეათე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, მოვიდა ჩემთან იერუსალიმიდან გადარჩენილი ერთი კაცი და თქვა: ქალაქი დაცემულია. და უფლის ხელი იყო ჩემზე საღამოს, ვიდრე მოვიდოდა გაქცეული; და გამიხსნა პირი, ვიდრე ის მოვიდოდა ჩემთან დილით; და გაიხსნა ჩემი პირი, და აღარ ვიყავი მუნჯი. ეზეკიელი 33:21, 22.

ქალაქის დაცემის მეთორმეტე წელს, და ამის შემდეგ ეზეკიელს უკვე თავისუფლად შეეძლო ლაპარაკი საკუთარი ნებისა და განზრახვისამებრ. ეზეკიელის მერვე თავის ხილვა იყო მეექვსე წელს; ამრიგად, იგი დაახლოებით ექვსი წლით უსწრებდა ქალაქის დაცემას.

> და იყო მეექვსე წელს, მეექვსე თვეს, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ვიჯექი ჩემს სახლში და იუდას უხუცესნი ისხდნენ ჩემს წინაშე, რომ იქ დაეშვა ჩემზე უფალი ღმერთის ხელი. ეზეკიელი 8:1.

მომდევნო წელს, რომელიც მეშვიდე წელი იყო, უხუცესნი მივიდნენ ეზეკიელთან, რათა უფლისთვის ეკითხათ.

> და მოხდა მეშვიდე წელს, მეხუთე თვეში, თვის მეათე დღეს, რომ მოვიდნენ ისრაელის უხუცესთაგან ზოგნი, რათა ეკითხათ უფლისათვის, და დასხდნენ ჩემს წინაშე. ეზეკიელი 20:1.

შემდეგ მეცხრე წელს დაიწყო წელიწად-ნახევრიანი ალყა.

> კვლავ მეცხრე წელს, მეათე თვეში, თვის მეათე დღეს, უფლის სიტყვა მომივიდა და მითხრა: კაცის ძეო, ჩაიწერე ამ დღის სახელი, სწორედ ამავე დღისა: ბაბილონის

> მეფემ სწორედ ამავე დღეს მოადგა იერუსალიმს. ეზეკიელი 24:1, 2.

ამ თარიღებიდან ყოველი წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების განსაზღვრულ ნიშნულს, რადგან პავლე ამბობს, რომ ძველი ისრაელი მაგალითად არის დადგენილი მათთვის, ვინც ქვეყნის აღსასრულს ცხოვრობს.

> ეს ყოველივე მათ დაემართათ მაგალითად; და ჩვენს დასარიგებლად დაიწერა, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრული მოგვეწია. ამიტომ, ვისაც ჰგონია, რომ დგას, გაფრთხილდეს, რათა არ დაეცეს. 1 Corinthians 10:11, 12.

იერუსალიმთან დაკავშირებული ექვსივე თარიღი თავსდება პირველი თავის პირველი მუხლის პირველ თარიღსა და ორმოცე თავში, პირველ მუხლში მოცემულ უკანასკნელ თარიღს შორის. ეს ორი თარიღი აღნიშნავს პირველი თავის მეხუთე წელს, ანუ ძვ. წ. 592 წელს, და ორმოცე თავის ოცდამეხუთე წელს, ანუ ძვ. წ. 573 წელს. „სტრიქონი სტრიქონზე“ დონის მიხედვით, ეზეკიელს აქვს ერთი ხაზი ეგვიპტისთვის, რომელიც მოიცავს ტვიროსზე მითითებასაც, და ერთი ხაზი იერუსალიმისთვის. ეგვიპტის ხაზს აქვს შვიდი პირდაპირი სასაზღვრო ნიშანი (როდესაც ტვიროსიც არის ჩართული), ხოლო იერუსალიმს — ექვსი. ამ ორ ხაზთან ერთადაა იოშიას ხაზი და მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლი. თუმცა ის ხაზი, რომელიც პირდაპირი თარიღის გარეშეა წარმოჩენილი, მეოთხე თავში გვხვდება, და მეოთხე თავის ხაზი ფლობს რამდენიმე იმ ბორბალთაგანს, რომლებიც ეზეკიელმა იხილა, როდესაც წმიდათა წმიდაში ჩაიხედა. იგი აგრეთვე დატვირთულია რამდენიმე სიმბოლური ჭეშმარიტებით.

430

ოთხას ოცდაათი რიცხვი წარმოადგენს საუკუნო აღთქმას, ხოლო მეოთხე თავში უფალი ეზეკიელს იყენებს, როგორც ცოცხალ იგავს — იგავს, რომელიც მოიცავს რიცხვს ოთხას ოცდაათს.

> შენც, კაცის ძეო, აიღე აგური, დაიდე შენ წინ და გამოსახე მასზე ქალაქი, თვით იერუსალიმი; და მოაქციე მას ალყა, ააგე მის წინააღმდეგ სიმაგრე, აღუმართე მას მიწაყრილი; ბანაკიც დასდე მის წინააღმდეგ და გარს შემოუყენე საალყო ტარანები. მერე აიღე შენთვის რკინის ტაფა და დააყენე იგი რკინის კედლად შენსა და ქალაქს შორის; და მიაპყარი შენი სახე მისკენ, და იქნება იგი ალყაში მოქცეული, და შენ ალყას შემოარტყამ მას. ეს იქნება ნიშანი ისრაელის სახლისათვის. დაწექი აგრეთვე შენს მარცხენა გვერდზე და დააწყვე მასზე ისრაელის სახლის უსჯულოება: იმ დღეთა რიცხვისამებრ, რამდენსაც იწვები მასზე, იტვირთავ მათ უსჯულოებას. რადგან მე დაგაკისრე მათ უსჯულოებათა წლები დღეთა რიცხვისამებრ — სამას ოთხმოცდაათი დღე; ასე იტვირთავ ისრაელის სახლის უსჯულოებას. და როცა დაასრულებ მათ, მეორედ დაწექი შენს მარჯვენა გვერდზე, და იტვირთავ იუდას სახლის უსჯულოებას ორმოცი დღე: თითო დღე თითო წლად დაგიდგინე. ამიტომ მიაპყარი შენი სახე იერუსალიმის ალყისკენ, შიშველი გქონდეს მკლავი, და იწინასწარმეტყველე მის წინააღმდეგ. და, აჰა, დაგადებ ბორკილებს, რათა ვერ გადაბრუნდე ერთი გვერდიდან მეორეზე, ვიდრე არ დაასრულებ შენი ალყის დღეებს. ეზეკიელი 4:1–8.

იერუსალიმის ალყა, როგორც იგი ეზეკიელის მიერ არის წარმოდგენილი, არის „ნიშანი“, ისევე როგორც 66 წელს ცესტიუსის მიერ იერუსალიმის წინააღმდეგ მოტანილი ალყა. იესოს მიერ იერუსალიმის დაღუპვის მითითების შესახებ კომენტირებისას, და უაიტი გვამცნობს, რომ იერუსალიმის დაღუპვის „პირდაპირი“ აღსრულება უკანასკნელ დღეებშია. ორ მოწმეზე მოხდენილი დაღუპვის ნიშანი, რომლებიც ნაბუქოდონოსორითა და ცესტიუსით არიან წარმოდგენილნი, მიუთითებს, რომ ალყის ნიშანი მოახლოებული კვირა-კანონის ნიშანია.

ერთი დღე ერთი წლისთვის

იმ მონაკვეთში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, ჩვენ ასევე ვხედავთ უილიამ მილერის მიერ დადგენილი წინასწარმეტყველური განმარტების უმთავრესი წესის ომეგა-ბიბლიურ მითითებას პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებების საძირკვლოვან მოძრაობაში. „ერთი დღე — ერთი წლის“ პრინციპის ალფა ასევე ომეგა-სიმბოლო იყო, ვინაიდან „ერთი დღე — ერთი წლის“ პრინციპის ალფა გადმოცემულ იქნა რიცხვთა წიგნში, როგორც მეათე და საბოლოო გამოცდა, რომელიც ისრაელმა ვერ გაიარა და ამიტომაც თავს დაიტეხა სიკვდილი უდაბნოში, უდაბნოში ხეტიალის ორმოცი წლის განმავლობაში.

> და თქვენი შვილები უდაბნოში იხეტიალებენ ორმოც წელიწადს და იტვირთავენ თქვენს სიძვებს, ვიდრე თქვენი გვამები უდაბნოში არ განილევიან. იმ დღეების რიცხვისამებრ, რომელთა განმავლობაშიც თქვენ დაზვერეთ ქვეყანა, ორმოცი დღე, თითო დღე თითო წლის წილ, იტვირთავთ თქვენს ურჯულოებებს ორმოც წელიწადს და შეიცნობთ ჩემი აღთქმის დარღვევას. მე, უფალმა, ვთქვი: უეჭველად ასე მოვექცევი მთელ ამ ბოროტ საკრებულოს, რომელიც ჩემს წინააღმდეგ შეიკრიბა; ამ უდაბნოში განილევიან და იქ დაიხოცებიან. რიცხვნი 14:33–35.

წინასწარმეტყველური მნიშვნელობანი იმისა, რომ „დღე წლისთვის“ პრინციპი იდენტიფიცირებულია ათსაფეხურიანი გამოცდის პროცესის საბოლოო აჯანყებაში, რომელიც იწყება წითელი ზღვის გადალახვით, და რომ იგივე პრინციპი კვლავ ცხადდება მაშინ, როდესაც იერუსალიმი ალყაში უნდა მოექცეს და განადგურდეს, უნდა იქნეს გაგებული და გამოყენებული იმ მონაკვეთის მიმართ, რომელსაც განვიხილავთ; ისევე როგორც „ალყის“ „ნიშნად“ ყოფნის მნიშვნელობაც.

ისტორიის ხაზი, რომელიც ერთიანდება იერუსალიმის „ალყის“ ნიშნის გამოყენებისას, აუცილებლად უნდა იქნას ამოცნობილი, რადგან იგი, ასე ვთქვათ, „ღერძად“ იქცევა, და ალყის ნიშანს, მეტაფორულად, მრავალი სხივი აქვს მიმაგრებული. ალყის ნიშანი, შესაძლოა, ეზეკიელის წიგნში უმნიშვნელოვანესი მონაკვეთია, და ეს ნიშანი იუდას ტომის ლომს საშუალებას აძლევს სრულყოფილება გამოიტანოს იქიდან, რაც თავდაპირველად ეზეკიელს აღრეულობად მოეჩვენა. ალყის „ნიშანი“, ერთი დღე ერთი წლის პრინციპი, და წინასწარმეტყველური ხაზები, რომლებიც ალყის მიერ ერთიანდება, განხილულ უნდა იქნეს იმ კონტექსტში, რომ ოთხას ოცდაათი მარადიულ აღთქმას წარმოადგენს.

აღთქმა

> და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა ხიზნად იქნება ქვეყანაში, რომელიც მათი არ არის, და მოემსახურებიან მათ; და ჩაგრავენ მათ ოთხასი წლის განმავლობაში. დაბადება 15:13.

უფალი აბრაამთან აღთქმაში შევიდა სამსაფეხურიანი პროცესით, და ამ სამ საფეხურთაგან პირველი მოიცავდა წინასწარმეტყველებას, რომ აბრაამის შთამომავლები ეგვიპტეში ტყვეებად იქნებოდნენ ოთხასი წლის განმავლობაში. მეორე საფეხურზე აბრაამს წინადაცვეთის წესი მიეცა, ხოლო მესამე საფეხური იყო ისაკის შეწირვა მორიას მთაზე. ოთხასი წელი გამოკვეთილი იყო იმ სამი საფეხურის ალფაში, რომლებიც უფალმა გადაიდგა არჩეული ხალხის აღსადგენად და მასთან აღთქმაში შესასვლელად. ეს რჩეული აღთქმის ხალხი ღმერთს განეყარა სტეფანეს ჩაქოლვისას 34 წელს, და ამის შემდეგ პავლემ, წარმართთათვის რჩეულმა მოციქულმა, ეს ოთხასი წელი განსაზღვრა როგორც — ოთხას ოცდაათი წელი.

> და ამას ვამბობ: აღთქმას, რომელიც ღმერთმა უწინ ქრისტეში დაამტკიცა, რჯული, რომელიც ოთხას ოცდაათი წლის შემდეგ მოვიდა, ვერ აუქმებს, რათა დაპირება ძალადაკარგულად აქციოს. დაბადება 3:17.

რიცხვი, რომელიც აღთქმას წარმოადგენს, არის ოთხას ოცდაათი; მაგრამ აბრამისა და საულის ორი მოწმე, რომელთაც თავიანთი სახელები შეეცვალათ შესაბამისად აბრაამად და პავლედ, მიანიშნებენ ორ განცალკევებულ პერიოდზე, რომლებიც ერთად შეადგენენ ოთხას ოცდაათის სრულ რიცხვს. როდესაც ღმერთი სულს სახელს უცვლის, ეს არის ამ სულსა და ღმერთს შორის აღთქმისმიერი ურთიერთობის სიმბოლო. ამიტომ ოთხას ოცდაათი წელი არის ჯამი, რომელიც წარმოიქმნება ორი განსხვავებული რიცხვის შეკრებით, როგორც აბრაამის ოთხასი და პავლეს დამატებული ოცდაათი. ეზეკიელი თავის მარცხენა გვერდზე იწვა სამას ოთხმოცდაათი დღე, ხოლო შემდეგ თავის მარჯვენა გვერდზე — ორმოცი დღე; რითაც გამოიკვეთა ორი რიცხვი, რომელთა საერთო ჯამი ოთხას ოცდაათია.

დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავში სიკვდილის აღთქმა, რომელიც წარღვნის შემდეგ დაუყოვნებლივ ნიმროდის ამბოხების შედეგად დამყარდა, გამოკვეთს განსხვავებას ორ აღთქმას შორის. ბაბილონის გოდლის შემადგენელი ნიშნები მოწმობს სატანურ „თავი იხსენით“ აღთქმის ხალხზე, რომელნიც განკითხულნი და გაფანტულნი უნდა ყოფილიყვნენ. იმავე თავში ებრაელთა გენეალოგია იწყება ებერის შობით, რაც აღნიშნავს რჩეული ხალხის დასაბამს, რათა სიცოცხლის აღთქმა წარმოედგინათ, ნიმროდის სიკვდილის აღთქმის საპირისპიროდ.

> და ებერმა იცოცხლა ოცდათოთხმეტი წელი და შვა ფალეგი; და ებერმა ფალეგის შობის შემდეგ იცოცხლა ოთხას ოცდაათი წელი და შვა ძენი და ასულნი. და ფალეგმა იცოცხლა ოცდაათი წელი და შვა რეღუ. დაბადება 11:16–18.

დაბადების მეათე თავში პირველად მოიხსენიებიან ებერი და ფელეგი.

> ებერს ორი ძე შეეძინა: ერთის სახელი იყო ფალეგი, რადგან მის დღეებში გაიყო ქვეყანა; ხოლო მისი ძმის სახელი იყო იეკტანი. დაბადება 10:25.

ფელეგი ნიშნავს გაყოფას ან დანაწილებას, და ფელეგის დღეებში აღთქმის ხალხის ორი კლასის გაყოფა აღინიშნება ბაბილონის კოშკის ისტორიითა და ნიმროდის აჯანყებით. ებერმა იცოცხლა ოთხას სამოცდაოთხი წელი, მაგრამ ფელეგის (გაყოფის) შობის შემდეგ მან იცოცხლა ოთხას ოცდაათი წელი. ყოველ ფაქტს თავისი მნიშვნელობა აქვს, და ოთხას ოცდაათი ის რიცხვია, რომელსაც პავლე აბრაამის აღთქმის წინასწარმეტყველებას მიაკუთვნებს. თუმცა რიცხვი ოთხას ოცდაათი დაკავშირებულია ებერის სიცოცხლესთან ფელეგის შობის შემდეგ, მისი სიცოცხლის პირველი ოცდათოთხმეტი წელი გამოხატულია როგორც „ოთხი და ოცდაათი წელი“, რაც, რა თქმა უნდა, ოცდათოთხმეტ წელს ნიშნავს, მაგრამ ამ ოცდათოთხმეტი წლის მარტივი გამოთქმით იკითხება „ოთხი“ და „ოცდაათი“ (430). შემდეგ მოვიდა ოთხას ოცდაათი, ხოლო ფელეგის სიცოცხლის პირველი გამოხატულება არის „ოცდაათი“.

ებერი არის სახელწოდება „ებრაელის“ ფესვი, და ეს არის ებრაელთა პირველი მოხსენიება, რომელნიც უნდა გამხდარიყვნენ აღთქმის რჩეული ხალხი. „ებერი“ ნიშნავს გადალახვას, და ამგვარად წინასახავს აღთქმის ხალხს, რომელიც მიწიდან ახალ მიწაზე გადადის, როგორც აბრაამის შვილები მოიქცნენ, როდესაც წითელი ზღვა გადალახეს აღთქმულ ქვეყანაში შესასვლელად. ორმოცწლიანი უდაბნოში ხეტიალი ამ გადალახვას აფერხებდა, მაგრამ ორმოცი წლის ბოლოს მათ იორდანე გადალახეს აღთქმულ ქვეყანაში, და ამით წინასახეს ღვთის ხალხის საბოლოო გადასვლა. ფალეგი წარმოადგენს იმ ისტორიას, როდესაც კაცობრიობის ორ აღთქმისეულ ხალხად გაყოფა პირველად ნიმროდის გოდოლთან მოხდა. ნიმროდის სიკვდილის აღთქმის სიმბოლო არის აღრევა, ხოლო ებრაული სიცოცხლის აღთქმის სიმბოლოა ებერის სიცოცხლის ოთხას ოცდაათი წელი იმ გაყოფამდე, რომელსაც ფალეგი წარმოადგენს. სახელი „ფალეგი“ ასევე აღნიშნავს სიმბოლურ რიცხვობრივ ჭეშმარიტებას, რადგან ებერის ოთხას ოცდაათი წელი ორ რიცხვად იყოფა, და ფალეგი წარმოადგენს ოთხასის გამორჩევას ოცდაათის რიცხვისგან.

ოთხას ოცდაათი ორ ნაწილს მოიცავს: აბრაამის აღთქმის ოთხასი წელი და პავლეს მიერ აღნიშნული დამატებითი ოცდაათი წელი. ცოდნის ზრდა, რომელიც ღმერთის ერის საბოლოო გამოცოცხლებას წარმოშობს, წარმოდგენილია დანიელის მეთორმეტე თავში, სადაც მარადიული აღთქმის ორნაწილიანი სიმბოლო პირდაპირ არის განსაზღვრული და გადმოცემულია 9/11 მუხლებში.

> და მან თქვა: წადი, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დაფარულია და დაბეჭდილია აღსასრულის დრომდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო უკეთურნი უკეთურად მოიქცევიან; და არც ერთი უკეთურთაგანი ვერ გაიგებს, ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება და გაპარტახების შემამუსრავი სიბილწე დაიდგმება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. დანიელი 12:9–11.

საბოლოო ბეჭდის ახსნა, რომელიც წარმოშობს სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს, როგორც მეათე მუხლშია წარმოდგენილი სიტყვებით „განიწმინდებიან,

გათეთრდებიან და გამოიცდებიან“, დაკავშირებულია ათას ორას ოთხმოცდაათ წელთან. ამ მუხლის პიონერული გაგება ის არის, რომ წარმართობის წინააღმდეგობის მოცილებამ 508 წელს დაიწყო ოცდაათწლიანი პროცესი, რომელმაც 538 წელს პაპობის, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს, დამყარებამდე მიიყვანა; შემდეგ კი იგი მეფობდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო, ვიდრე ათას ორას სამოცი წელი 1798 წელს დასრულდებოდა. 508 წლიდან 538 წლამდე ეს ოცდაათი წელი ასევე პავლეს მიერ 2 Thessalonians-ში წარმოდგენილია როგორც „ჯერ განდგომილება“.

2 თესალონიკელთა წერილში საგანია წარმართული რომისა და პაპური რომის ურთიერთობა, რომლებიც წინასწარმეტყველებაში შესაბამისად მეოთხე და მეხუთე სამეფოებს წარმოადგენენ. სწორედ თესალონიკელთა ამ თავში აღმოაჩინა უილიამ მილერმა, რომ დანიელის წიგნში „მუდმიური“ წარმართულ რომს აღნიშნავდა; და მილერმა აგრეთვე აღმოაჩინა, რომ დანიელში „მუდმიური“ ყოველთვის გაპარტახების სისაძაგლესთან ან გაპარტახების დანაშაულთან კავშირშია წარმოდგენილი. დანიელის წიგნში გაპარტახების სისაძაგლე და გაპარტახების დანაშაული წარმოადგენს იმას, რასაც იოანე გამოცხადების წიგნში შესაბამისად მხეცის ხატად და მხეცის ნიშნად განსაზღვრავს.

უილიამ მილერმა თავისი წინასწარმეტყველური გამოყენებების უმეტესობა, თუ არა ყველა, დააფუძნა ორ გამაპარტახებელ ძალის იდენტიფიცირებაზე, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც „მუდმივი“ (წარმართული რომი) და მეორე გამაპარტახებელი ძალა, რომელიც ორი სახით არის გამოხატული: როგორც გაპარტახების ურჯულოება (ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანება), გამოცხადებაში — როგორც მხეცის ხატი (პაპური წინასწარმეტყველური სტრუქტურა), და გაპარტახების სისაძაგლე (მზის თაყვანისცემა), გამოცხადებაში — როგორც მხეცის ნიშანი. ის გაგება, რომელიც მილერმა პავლეს მიერ 2 თესალონიკელთა მიმართ წერილში წარმოდგენილიდან მიიღო, მილერისთვის პირველადი და საძირკვლოვანი გაგება იყო; თავად მილერი კი ადვენტიზმის საფუძვლების სიმბოლოა. პავლე ამტკიცებს, რომ ისინი, ვისაც არ უყვართ ჭეშმარიტება, რომელიც წარმოდგენილია 2 თესალონიკელთა მიმართ წერილის მეორე თავში, სწორედ ისინი არიან, ვინც ძლიერ საცდურს იღებენ.

დანიელის სამი მუხლიდან (დანიელი 12:9–11) უკანასკნელ დღეებში სიმბოლური გაგება ვერ მოიცავს დროის გამოყენებას, რადგან 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება აღარ არის ძალაში. 9/11-ის მუხლები წარმოადგენენ ოცდაათი წლისა და ათას ორას სამოცი წლის ორ განსხვავებულ პერიოდს. რიცხვი ორმოცი და რიცხვი ათას ორას სამოცი ორივე წინასწარმეტყველური უდაბნოს სიმბოლოებია და წინასწარმეტყველურად ურთიერთჩანაცვლებადია. ამიტომ ათას ორას სამოცი შეიძლება გაგებულ იქნეს როგორც ორმოცი, ხოლო ორმოცი არის ოთხასის მეათედი. 9/11-ის მუხლები მარადიული აღთქმის რიცხვს განასახიერებენ, როგორც ეს წარმოდგენილია ოთხასით (აბრაამი) ოცთან (პავლე) კავშირში. „უდაბნო“, რომელიც წარმოდგენილია „ათას ორას სამოცით“, შეესაბამება „ორმოცის“ „უდაბნოს“,

ხოლო ოთხი არის ოთხასის მეათედი. ოცდაათი არის ოცდაათი. ოთხას ოცდაათი მიიღება რიცხვი ოთხასისათვის რიცხვი ოცდაათის დამატებით, რაც ეზეკიელის მეოთხე თავში წარმოდგენილია როგორც სამას ოთხმოცდაათს დამატებული რიცხვი ორმოცი.

მე-თორმეტე თავში 9/11 მუხლები წარმოადგენს თავში მოცემული სამი წინასწარმეტყველური პერიოდის შუაგულს, და ისინი არის უკანასკნელ დღეებში ახდილი მარადიული აღთქმის სიმბოლო. უკანასკნელ დღეებში ოთხას ოცდაათის მნიშვნელობის ახსნა ეზეკიელის მეოთხე თავში ცხადდება.

იუდას ტომის ლომი ახლა ხსნის საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებას მათთვის, რომელთაც რწმენით ეზეკიელთან, იოანესთან, დანიელთან და ესაიასთან ერთად შევიდნენ უწმიდეს ადგილას. ეს ჭეშმარიტება იხსნება მათ ამაღლებასთან კავშირში, რომელნიც წარმოდგენილნი არიან არა მხოლოდ როგორც ისრაელის განდევნილნი, არამედ როგორც ასოთხმოცდაოთხი ათასის დროშა. ეს ჭეშმარიტება მოთავსებულია აღთქმის იმ კონტექსტში, რომელიც წარმოდგენილია აბრაამის ოთხასი წლით, პავლეს ოცდაათი წლით წარმოდგენილ აღთქმასთან კავშირში. ეს ჭეშმარიტება გადმოცემულია დანიელის მეთორმეტე თავის 9/11 მუხლებში, რომლებიც წარმოადგენენ სამი სიმბოლური პერიოდის შუაგულს, რაც მილერიტებმა სწორად გაიგეს. შუაგული 9/11 ჭეშმარიტება, რომელიც იხსნება დანიელის მეთორმეტე თავში, წარმოდგენილია ეზეკიელის სამას ოთხმოცდაათი დღითა და ორმოცი დღით. ეს დღეები ეზეკიელს ეხსნება მეჩვიდმეტე იუბილეს ციკლის ოცდამეათე წელს, და ეზეკიელი, როგორც მღვდელი, წარმოადგენს ასოთხმოცდაოთხი ათასის მღვდლობას, რომლებიც სამი გამოცდისაგან შუა გამოცდაში იმყოფებიან.

ეზეკიელი აღნიშნულია ტაძრის გამოცდაში „მეხუთე დღეს“ „მეოთხე თვისა“, რაც მილერიტულ ისტორიაში აღნიშნავდა სწორედ იმ მეშვიდე თვეების ზუსტ შუაგულს („შუა გზას“), რომლებიც დაიწყო პირველ იმედგაცრუებაზე 1844 წლის 19 აპრილს და დასრულდა იმავე წლის 22 ოქტომბერს.

> „1844 წლის ზაფხულში, იმ ხანებს შუაში, როდესაც თავდაპირველად ეგონათ, რომ 2300 დღე დასრულდებოდა, და იმავე წლის შემოდგომას შორის, რომელზედაც შემდეგ აღმოჩნდა, რომ ისინი ვრცელდებოდა, უწყება გამოცხადდა სწორედ წმინდა წერილის სიტყვებით: „აჰა, სიძე მოდის!““ The Great Controversy, 398.

1844 წლის 21 ივლისი შვიდი წმინდა თვის შუაგულში იყო, და იმ თარიღზე სამუელ სნოუ ბოსტონის ტაბერნაკლში იმყოფებოდა, სადაც იგი შუაღამის ღაღადის უწყებას წარადგენდა. იქ, პირველად საჯარო წარდგენისას, მან „საღვთო წერილის ზუსტ სიტყვებში გამოაცხადა: ‘აჰა, სიძე მოდის!’“ ჩვენ ახლა სიმბოლურად ეზეკიელთან ერთად ვდგავართ ბოსტონის ტაბერნაკლში, ცოტა ხნით ადრე, ვიდრე შუაღამის ღაღადის მაცნეთა ამაღლება მოქცევის ტალღასავით გავრცელდება. დროშის აღმართვის წინასწარმეტყველური პროცესი წარმოდგენილია ისლამის წინასწარმეტყველურ ხაზში გამოცხადების მეცხრე თავში. ეზეკიელის მეოთხე თავი წარმოადგენს მეორე მოწმეს და იმ სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი

დღის წინასწარმეტყველების დასასრულს, და ამას იგი მეოთხე თავში აკეთებს.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.